

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku K. Ł.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.  
z udziałem R. K., E. K., G. S.  
o jednorazowe odszkodowanie,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 stycznia 2006 r.,  
kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 19 stycznia 2005 r.,

**odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.**

### Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2005 r., Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. oddalił apelację wnioskodawcy K. Ł. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P., oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. w sprawie o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku w drodze do pracy, jakiemu uległ w dniu 27 listopada 2001 r.

Sąd Okręgowy, podzielając ustalenia Sądu pierwszej instancji, uznał że brak podstaw do przyznania wnioskodawcy prawa do jednorazowego odszkodowania, gdyż wypadek nie był związany z odbywaniem drogi do pracy. Wnioskodawca K. Ł. uległ wypadkowi podczas zwolnienie z pracy udzielonego w celu załatwienia spraw osobistych, a w związku z tym nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 6

ust. 1 i art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.).

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją pełnomocnik wnioskodawcy i zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 6 ust. 4 i art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez niewłaściwą interpretację oraz przyjęcie, że w sprawie mają zastosowanie § 14 i § 15 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 17 października 1975 r. (Dz.U. Nr 36, poz. 199) w sprawie zasad i trybu orzekania o uszczerbku na zdrowiu oraz wypłacania świadczeń z tytułu wypadków przy pracy, w drodze do pracy i z pracy oraz z tytułu chorób zawodowych, oraz naruszenie przepisów postępowania – art. 231 i art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, wniósł o jego zmianę i uznanie, że wnioskodawca uległ wypadkowi w drodze do pracy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach zastępstwa procesowego.

Jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie kasacji wskazał, poza oczywistą zasadnością kasacji, potrzebę wykładni – „art. 6 ust. 4 i art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (...) i stwierdzenie, iż podjęcie drogi do pracy w uzasadnionych okolicznościach sprawy wiąże się z ponownym powstaniem ochrony wypadkowej pracownika nawet jeśli jej punktem początkowym nie było miejsce zamieszkania”, „§ 14 i § 15 rozporządzenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 17 października 1975 r. (Dz.U. Nr 36, poz. 199) w sprawie zasad i trybu orzekania o uszczerbku na zdrowiu oraz wypłacania świadczeń z tytułu wypadków przy pracy, w drodze do pracy i z pracy oraz z tytułu chorób zawodowych, iż nie mogą one regulować definicji wypadku w drodze do pracy i z tej pracy do domu bowiem ustawa z dnia 12 czerwca 1975 roku nie zawiera delegacji ustawowej upoważniającej Ministra do sformułowania takiej definicji” oraz „art. 233 § 1 w związku z art. 231 k.p.c., iż orzekanie w oparciu o

środki pośrednie jest możliwe wyłącznie w przypadku ich oczywistości i braku dowodów bezpośrednich”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 § 2 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa, ani nie zachodzi nieważność postępowania Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania. Przesłanki, od których ustawodawca uzależnił możliwość odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania zachodzą wówczas, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna. Okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie kasacji są argumenty, mające wykazać, dlaczego uzasadnione jest przyjęcie kasacji do rozpoznania. Wiążą się one zatem z normą zawartą w art. 393 § 1 i 2 k.p.c., z której wynika, że Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie ani nieważność postępowania, a ponadto gdy zaskarżone orzeczenie oczywiście nie narusza prawa lub gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna. Przedstawienie okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Zagadnienie prawne powinno być postawione ogólnie i abstrakcyjnie tak, aby mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a ponadto budzić poważne wątpliwości. Muszą mieć one jednak charakter wyłącznie prawny, a zatem nie mogą jednocześnie obejmować elementu stanu faktycznego sprawy. Wymaganie ogólnego sformułowania pytania prawnego ma na celu umożliwienie Sądowi Najwyższemu udzielenia odpowiedzi o charakterze ogólniejszym, która wszakże nie może zastępować rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. W sprawie będącej przedmiotem oceny – wbrew twierdzeniom kasacji - nie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa. W przedstawionym w okolicznościach uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania problemach prawnych (pomijając ich małą czytelność) nie tyle chodzi o interpretację przepisów,

co o zakwestionowanie poczynionych przez Sądy obu instancji, na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego, ustaleń faktycznych. Trzeba też zauważyć, że przedstawione okoliczności mające uzasadniać przyjęcie kasacji do rozpoznania są w istocie powtórzeniem zarzutów zawartych w podstawach kasacji. W tej sytuacji gdy nie ma potrzeby dokonywania wykładni przepisów prawa, nie występuje też w sprawie istotne zagadnienie prawne, zaskarżony wyrok nie narusza prawa w oczywisty sposób ani nie zapadł w warunkach nieważności postępowania, brak podstaw do przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 393 § 1 w związku z art. 393<sup>7</sup> § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.